

Najlepši dan.

Dan je vstajal na obzorji,
Vstajal svitel in krasán,
A trpinu v revni koči
Ginil je življenja dan.

Sveča smrtna je brlela
In svetila mu na pot
V boljši svet tam onkraj groba,
Kjer bridkosti ni — ni zmot.

Pristopila dobrotljiva
Žena bela je s kosó,
Iz očesa mu zvalila
Zadnjo grenko je solzó.

Dan je vstajal na obzorji,
Vstajal svitel in krasán,
A trpinu v revni koči
Vstajal je najlepši dan.

Kristina.

Na Gorenjskem.

17. Pri križu.

Tam nekje je bilo v gorah . . . Čul sem, da nekda pred leti
Ob prepadu stal je križ; Nekdo je izgrešil pot,
Čital sem: „O, móli zame, Pal je v globočine temne
Potnik, ki se tu mudiš!“ In umrl nesrečnik tod.

In pokleknil sem in molil:
„Bog, daj večni mu pokój!“ —
Kdo bo neki molil zame,
Kadar pot prestané moj?

18. Ob Belopeških jezerih.

Glej, jezери sta dvé
Kakó oči temné —
Oblaki zrejo vanje
In gozdi in goré.

Pa ko sem tamkaj bil,
Od solnca žarek lil
Na jezerske je vale
In jih srebril, zlatil . . .

In ko sem zrl v vodó,
Občutil sem takó,
Da jezero mi v prsih
Prostira se temné . . .

In vzdihnil sem tedaj:
Naj pride solnce, naj,
Da sine v dušo meni
Za hip, za hipec vsaj!

19. Šopek.

Ko bil sem na Golici,
Nabral sem si cvetóv
In ž njimi sem v resnici
Dospel vesel domov.

Pa ko me zjutraj vzdrami
Iz spanja zlati dan,
Glej, listi so še sami —
Po tleh je cvet nastlan . . .

Še to, kar je ostalo,
Zavrgel sem lahkó,
In nekaj mi dejalo
V dnu duše je takó:

In hotel sem poslati
Ta šopek v daljni svet,
Tja, kjer je moja mati,
Kjer moj je živi cvet!

Prišla je noč in vzela
Krasú je šopku pol,
Zató pa ni objela
Srcá mi žal in bol!

Saj tistim, ki čutilo
Te spaja ž njimi že,
Najlepše ti darilo
Prineseš sam — srcé!